

Majda
Stevanovič

SAMO
LJUBEZEN
ŠE

Majda
Stevanovič
SAMO
LJUBEZEN
ŠE

Majda Stevanovič
SAMO LJUBEZEN ŠE

Izdano v samozaložbi, 300 izvodov

Oblikovanje:
Iztok Kham

Tisk:
SCHWARZ PRINT d.o.o.

Ljubljana, 2013

E-pošta za naročila:
majda.stevanovic@gmail.com

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

STEVANOVIČ, Majda
Samo ljubezen še / Majda Stevanovič. - Ljubljana : samozal., 2013

ISBN 978-961-276-869-0

269854976

Majda
Stevanovič
SAMO
LJUBEZEN
ŠE

MAJI IN MATEJU
za te in za prihodnje čase

SAMO LJUBEZEN ŠE

Vse mine.

Morda
le nekaj
drobnega
ostane –

za spomine.

Vsi tisti
čari, ki te
nosijo
v višine –

počasi,
s časom
vse utone.

Samo
ljubezen
se še vrača

iz globine.

CVETJE SRCA

NA ZEMLJI

Zemlja.

Po tebi
hodim.

Včasih
postojim.

Te bosa
čutim.

Vse bolj
se čudim.

Iztegnem
roke
in se
zavrtim.

JUTRO

Mehko
naletava.

Vse je
svetlo.

Misli –
v nebo.

DRUGAČE JE

Nič več
ne hrepenim.

Ne trgam
več srca,
ga ne rosim
in ga
ne dajem
več do dna.

Preprosto –
le živim.

SLIŠIM TE

Poj mi.

Skozi
veter
in grla
ptic.

Poj
o lepoti.

Poj
o svetlobi.

Poj
za živeti.

Poj
o umreti.

Skozi
grla ljudi.

MED VAMA

Zakaj pa
ne bi šel
in jo objel
in brez
besed
govoril
in ji tiho
tiho pel?

Ta ženska
duša
in telo,
ta notranji
trepet
in tista
želja po
objemu -

In ta dotik,
iz ženskih
rok
spleten,
ki sega
v lase -

Je ona
in si ti.

In je vse.

Ali pa ni.

POD OKNOM

Vse je rumeno
pod oknom.

Jesen se budi.

V JUTRO

Le malo
potrebujem.

Samo da
se obujem
in grem
v dan.

Ko mraz
zareže in
svežina
me odveže
vse druge
teže.

Samo da
vdihnem
iz globine.

Samo da
gledam te
ravnine.

Da jutru
svoj pogled
odprem in
se v nebo
razprem.

V DVOJE

Na cesti
mož
in žena.

Z rokama
prepletena.

Drug
drugemu
zavetje.

V srcih
glasno
petje.

TAKRAT

Za ljubezen
gre.

Za nežni
dotik tistega,
ki brez besed
vse ve.

Ki bere
iz oči
in spontano
stori
vso lepoto
noči.

V PARKU

Ko golobi
v mojem
parku
završijo

in se
dvignejo
v nebo

in se
otroci
veselijo,

je to
moj dan,

je to
moj čas,

je to
njegov
pečat,
njegov
obraz.

Kot bi
z neba
mi bil
poslan.

Lepo
izbran
in meni
dan.

SAJ VEM

Zakaj bi
o ljubezni
govoril
in pel?

Zakaj je
preprosto
ne bi
živel?

Dovolj
si je imel.

In nisi
ljubil,
nisi pel.

Ker nisi
mogel,
nisi smel.

MIMOHOD

Ni časa.

Ne zame
in ne zate
in ne
za pesem.

Ni časa
za poglede
in stisk rok,
ne
za ljubezen.

In ko je čas,
gre mimo nas.

GORA

Mrzla in trda.
Pokončna.
Vabljiva.

Neustavljiva,
ko sega
v nebo.

Ob vznožju
stojim
in molčim.

Niti koraka
ne storim.

Slišim,
kako skozi
meglo
nekaj vrši.

Sva samo
jaz in ti.

IZ BOLEČINE ROŽA

Iz bolečine
roža
je zadehtela.

Vsa se je
v hipu
razcvetela.

Presunjena
ob njej
sem onemela.

ŽIVETI

To je
nikdar
v sebi,

v duši
in duhu,

v srcu,
telesu –

umreti.

Živeti
pomeni
deliti in
naprej,

kljub
vsemu,

po svetu
rad
hoditi.

Se tega
sveta,

lepega,
ubogega,

svetlega
in
temnega,

vsak dan
posebej
veseliti.

NOVEMBER

Hladno je.
Drevje
se je osulo.

Meglá
skozi okna.

Temá
v večer.

Luč zagori.

V sobi
mirno in
toplo.

V meni
tiho in
lepo.

PO POTI

Kdo sva,
ko mimo
hodiva?

In malo
govoriva.

Se rok
dotakneva
in greva.

Vsak
svojo pot.

Kam
sodiva?

Za hip
oba se
veseliva.

VSE JE TU

Nikamor
nočem
iti.

Nič več
o vsem
tem
govoriti.

Nov dan
se bo
vsak hip
zasvetil.

Objel bo
moj obraz,
moj dom,
ta moj
težko
pričakovani
čas –

Vse je tu.
Zatišje
in dovolj
miru.

ZIMA

Ko po
kostanju
zadiši,

vse se
domače
zazdi.

Tam
v snegu
otrok

z rdečimi
lici
kriči.

Iz veselja,
ker polno
živi.

POZNEJE

In ko te ni –
vse je nekje
za goro ostalo.

Ta dom in
vse, kar bi
lahko nastalo.

In tu?
Odmev korakov.

Iz njih zavest
ljubečih časov.

SKOZI OKNO

Veter
listje
prebuja.

Zemlja ždi.

ČEZ LETA

Tiho sedim.
Leta gredo.

Nič več
si ne želim.

Le kdaj
pa kdaj
bližine

in tistih
ljubečih
oči,

ki jih
že dolgo
tukaj ni.

NA PRAZNIK

Ob sivi hiši
nekdo stoji.

Mirno čaka,
gleda ljudi.

Kako daleč
je dom,
v katerem ga
že dolgo ni.

Sem ter tja
par korakov
naredi.

Ulica umolkne.
Dan se izgubi.

ZIMSKA

Snežinke
kar hitijo,
svoj ples
nam
pred očmi
uprizorijo.

V lahen
vetrc se,
še čisto
drobne,
prepustijo.

In vedno
več jih je.

Kako se
kar vrtijo
in me
ogovorijo,
ko skozi
okno tega
jutra mi
zimo
nosijo,
celo na
okensko
policco –

Potem se
raztopijo.

Nebo pa
polno,
belo in
veselo.

DANES

Grem naokrog.
Med drevesi.

Joj, kako jih
objemam.

In se naslonim
in vse
je zaklad.

Drevo je
oče in mama
in brat.

KAJ OSTAJA

Lepota
mine
in čas
vznesenosti
izgine.

Ostaja
čar
topline,

ostaja
luč
bližine.

TRENUTEK

Zdaj vem
le to,

da je
nad mano
razpeto

to sveže
in modro
nebo.

Zaprem
oči,
kako mi
je lepo!

RADOST

Ko se
v duši
tisto
dogodi,

sveta
več ni.

Vse je
neskončna
radost,

v njej
naenkrat
tudi ti.

Počasi
se ta svet
spet
prebudi.

Vse je
drugače.

Vse je
ljubezen

in v njej
slutnja
večnosti.

ŽE PRIDE ČAS

Nič ni zamujeno.

Nič, kar se
v življenju
ne zgodi.

Vse je takrat,
ko mora biti.

In če se nekaj
res ne sme
in se ne more
zgoditi –

Nič ni zamujeno.
Je le v večnost preloženo.

MOJE POTI

Ko gazim
skozi zimo
in se
v pomlad
predajam,

vztrajam,
kakor sem.

Poti veselja
in poti
trpljenja
in poti
tišine,

spet glasbe
in miline.

In skozi
mavrice
vseh let

zasije
najbolj
prava.

Oblečem se
in znova –
v sneg
in led.

VSE

Vse za ljubezen.
Za tisto roko.
Za pogled.

Za to,
da res živiš.

Za to,
da jo vsaj
enkrat
doživiš.

PO VSEM TEM

Po vsem tem
izgoriš.

Si nič
podobnega
več
ne želiš.

Ugasne čar
vseh barv,
se razgubijo
vonji.

Vse, kar stoji.

Le morje
čisto malo
pljuska,
valovi.

ZARISI

Ta prt
je stkan
iz bolečin.

In iz
ljubezni.

Ves rahel
in prosojen
je.

Ko ga
pogrinjam
in posije
skozi okno
luč noči,

se v čipko
spremeni.

Ostaja le
prosojnost,

skozi katero
vsaka teža
se
za vedno
izgubi.

IN ZDAJ?

Saj še ne
grem.

Čeprav
prihaja
čas.

To vem.

Ko se
obračam
v mladost.

Ko se
borim
za vso
prostost.

In iščem,
kam.

Preteklost
je le most.

ŽIVLJENJA POT

Živeti
v polnosti.

Stopiti
do ljudi.

S pogledom
in
besedami.

Vse se
naprej
vrti.

Ti dnevi,
delo,
radosti.

A včasih
tudi
zaboli.

In črna
vrtnica se
razcveti.

SÁMOST

O,
sámost!

Zdaj
sem te
vajena
in že si
vrasla
vame.

Zdaj
zdiš se
najbolj
prava
zame.

Po letih
v dvoje
ali tudi
ne –
sva eno.

Vse drugo
je že
davno
odloženo.

Vse tisto
biserno
že davno
razpršeno.

Ali je
davno
in zares?

Kdo vedel bi,
ali je to
za vedno res.

LETNI ČASI

LETNI ČASI

Prinašaš
mi
pomlad.

Da se
ogrejem,
zabrstim.

Prinašaš
mi
poletje.

Da v
njem se
razcvetim
in
zadišim.

Prinašaš
mi
jesen.

Da se
odenem
v tisoč
barv
in
zažarim.

Prinašaš
zimo.

Ko te
pred vrati
vidim
s cvetjem,
ostrmim.

RAZDALJE

Na dveh
otokih sva.

Vmes pa
bučno morje.

In kar naprej
se kličeva.

V zraku
pesem vetra.

Med nama
moč besede
in resnica.

Na oknu
zjutraj –
mila ptica.

VSAK DAN

Govôri mi.

Vsak dan
in vedno
znova.

O svojih
mislih in
iskanjih.

O milih
vzgibih.

O svojih
potovanjih

v svetove
barv
in vseh
ljudi

in vsega,

kar tvoj
dan ti
izroči.

Govôri in
odstiraj mi,
kdo si.

OD DALEČ

Kje hodiš
danes?

Kje tvoja
misel
zdaj
potuje?

Kaj
danes
snuje
in
kaj dela
in
kaj piše?

Samo
da nisi
preveč
sam.

Samo
da misel
ne miruje.

Samo
da moč
srca
deluje.

Od daleč,
skozi
ulice,
zidove,

skozi
mestni
hrup –

naenkrat
tihi
vzgeb.

Vse se
preliva
in
raduje.

ŠE VEDNO

Med
nama –
časa ni.

Vse,
kar kdaj
bilo je,
v polnosti
živi.

In kjer
si zdaj
in tvoja
luč gori –

vse je
le hip,
ko se
zgodí.

ROŽE

Te tvoje
rože
govorijo,

vsak dan
povejo
novo
zgodbo

in me
veselijo.

In skozi
barve
in dotik

mi nosijo
podobo
tebe.

Naročje
rož in
tvoj odprt
nasmeh

v spomin
budijo.

NA NEBU

Ko gledam
v nebo,

vse tisto
vidim,

kar med
nama
je bilo.

Vse
zdaj je

odpuščeno
in lepo.

Vse
osveženo

in svetlo.

TA HIP

Gledam te
in
govorim.

V svobodi
srca
in duha.

Nič več
si ne želim.

VSE TRAJA

Vsa ta
bližina,

vsa ta
predanost

skozi tvoja
vrata –

vse ostaja
in vedno
znova se
poraja.

POZNAM TE

Poznam te
skozi leta.

Besed
in molka.

Skozi
trepet srca.

In skozi
tih šepet
vsega,

kar lahko
človek
komu da.

KO ČAKAM

Jaz
pišem.
Pa ti?

Se ti
kdaj
slap
besed
izlije,

v njem
pa jaz
in ti?

Na nebu
nove
čase
rišem.

DRUGAČE JE

Nič več
samotnosti.

Vse polno
je besed.

V vseh
si ti.

Je tvoje delo,
tvoj utrip srca.

Modrina
novega neba.

VSI MALI KLICI IZ GLOBINE

Vsa ta
minula
leta,

obema
polna,
lepa,

iztrpeta,

zoriyo
naju in
ta čas.

Vsi mali
klici
iz globine,

ki vežejo
svetove
iz davnine,

zdaj
nosijo
sadove

in pojejo
naglas.

NIKOLI KONEC

In milo
se mi je
storilo,

ko se je
znova
vse
zgodilo.

Odperta
vrata,

skozi
pramen
zime.

Odperta
okna,

nikoli
konec
zgodovine.

IN JE VSE

Vse je ljubezen.

Ko te
pogledam
in kaj
rečem,
kadar si.

Ko
dvignem
roko
izza okna.

Ko te
poslušam.

Gledam
ta tvoj
dom.

Ko me
obdajaš
z njim.

Ob čaju.

Ko se
v polnosti
razdajaš.

Ko me
pospremiš
in odidem.

Ko me
pogledaš,
vem.

Vse je
ljubezen.

II.

Vse je
ljubezen.

Vse, kar
se je
zgodilo.

In greje
skozi čas.

Kar se je
prebudilo

kot ogenj
žgoč –

Nihče
ne more

ugasiti
teh vezi.

Ne vem,
kje ta
trenutek
si.

In vendar
vse žari.

V ZAVETJU

V Božje
roke
te dam.

V zavetje
miru in
ljubezni.

Da ne boš
v dnevih
tihote

tako zelo
sam.

ROŽA ZATE

Katero rožo
naj ti dam,

da ti bo
govorila,

iz dneva
v dan,

da bo
dišala po
ljubezni

in da bo
vedno tam?

Za vsak
dan eno
že imam.

In mavrica
vseh barv

tako tvoj
dom bo
napolnila.

In vsako
jutro ena
drobna
roža

te bo
potiho
prebudila.

VERJAMEM

Vse bo
prav.

Verjamem
s svojo
bitjo.

Vse že
utripa
v pravo
smer.

Gradi
to pot
duha,
telesa
in srca.

Še hip
ali pa
dva.

Vse
se bo
izpolnilo
za oba.

DROBCI VSAKDANJOSTI

VSAKDANJOSTI

Moja
vsakdanjost
so poti.

Potem,
kar jim
sledi.

Malo dela,
dolge ure
popoldneva.

Zvečer –
v oknih
luči.

TA ČAS

Vsak dan
prav prebiti –
je tudi delo.

V teh časih
bi se morda
drugače zdelo.

Od jutra do noči,
vse, kar pride,
da ti le kdaj
kaj pravega
zares ne uide.

Ljudje, stvari,
življenje vrvi.

Nihče ne čaka,
da se kje
kak mali
čudež zgodi.

POTEM

Vse,
kar je
pravega,
ostaja.

V resnici
se tali
in se
prečisti.

Potem
pa večno
traja.

POHITI

Treba je hiteti,
da se navdih
ne izgubi.

Skozi okno,
na ulici,
na trgu,
med ljudmi.

O, to pa ne.
Tam se rodi.

NEIZMERNOSTI

Vse
o ljubezni
vem.

Poznam
vse njene
poti.

Skozi srce
in skozi
ljubeče
dlani.

Nikjer se
ne konča.

Ne veš,
kje si,
tako te
daleč vodi.

In ko se
kopaš
v lepoti,

ko si zajet
v tej
svetlobi,

naenkrat
se zaveš
in veš –

to se
le enkrat
zgodí.

LJUBEZEN

Ljubezen
se kar
zgodí.

Malo
pridam
jaz,
malo ti.

Malo
besed,
malo
čaja in
skupnih
poti.

Potem
se zaiskri.

MALE LJUBEZNI

Ljubezni
so majhne
in velike.

Najrazličnejše
oblike.

So črte in
so krogi in
so pike.

Rok trajanja:
kot po navadi.

Teden,
mesec,
tudi trajne.

Dišeče in
vabljive.

Potem pa
ves čas
očarljive.

Ko jih
pozabiš,
veš – tudi
minljive.

MAČEK

Spominjam
se mačka,
njegovih oči,
kako se
privije,
prede,
leži.
Svoj rep
mi ovije –
zapre oči.

Kako včasih
skoči,
se malo
izboči,
raztegne,
pobegne,
pa spet
se igra.

Pa tačke,
mehke,
uglajene.

Pripravljene
na tek,
še bolj
na to
naročje,
kjer se kar
po otročje
razveseli.

Ta maček
vse začuti
in vse ve.
Nikdár
drugam
ne gre.

Spominjam
se mačka.
Tačk in
mehkobe
in barve
mačjih oči.

Te stalnosti,
zvestobe.
Teh mladih
sledi,
po katerih
se nikdar
ne izgubi.

Tak maček
kot ti.

PRI NAS

Najlepše je
v soboto.

Prometa ni
in zrak se
osveži.

Le tu in tam
kak pes in
sprehajalec.

Nič ne vrvi,
se ne preriva,
nič ne hiti.

Počasi se
nekdo
sprehaja.

Potem
v kavarni
pije kavo.

In včasih
s kom
spregovori.

MAJHNO IN VELIKO

Kako bi lahko
v tem
majhnem domu
z velikimi okni

kdo velik
postal?

O, lahko.

Veliko je
tvoje srce,

vedno odprto,
da sprejme
v zavetje

drugo srce,
ki je še
vedno potrto.

TUDI TAKO

Ne moreš živeti?

Da le dihaš
ta svet in si
v njega vpet.

Da si v duši živ
in v srcu
še malo igriv.

Hoditi se da
po oblakih.

V mislih –
v vseh časih.

Tudi v malih,
ljubezni polnih
korakih.

Ta hod je večn.

Potem si lahko
tudi doma
v topli odeji
srečen.

TA DAR

Pesmi pisati
je kot bos
na zemlji stati.

Gledati v nebo
in vedno znova
na čudo čakati.

Potem pa
poleteti in
vse to -
v svojo
dušo zajeti.

Je biti ob obali,
ko vse valovi,
ko se ves svet
samo iskri.

Je biti drugačen,
včasih življenja,
včasih ljubezni
lačen.

PESMI

Pesmi so
jasne in
odprte,

ko tak je
ta tvoj svet.

Dotlej –
hermetično
zaprte.

Ta svet
je zdaj
odkrit.

Poln vsega
svetlega in
temnega.

Nič več
ljudem
prikrit.

In pesmi
kakor
rečni tok –

v brzice,
lahen tek
in v breg.

PESMI IZ LJUBEZNI

Pesmi
iz ljubezni

kar
žuborijo.

Razlivajo
se do
samotnih
src

in tiho
govorijo.

Vse temne
kote duše

napolnijo in
osvetlijo.

Naenkrat
tam noči
ni več.

Le dan,
z ljubeznijo
obdan.

KNJIGI NA POT

Slovenistka in šolska ravnateljica Majda Stevanovič je v življenju zgodaj okusila težko bolezen in ob vsem tem negotovost, ali bo uspela svojo nemočnost kdaj premagati.

Ob tem je ves njen duhovno emocionalni svet ostal nedotaknjen in ga je pretrpeto trpljenje še požlahtnilo. Ljubezen do besede in lepih umetnosti ji je prirojena in se je že v mladih letih poizkusila s pesniškimi zapisi. Ko je premagala bolezen in stiske, ki so jo ogrožale, je v zadnjem času v pesmih izpela tihe ljubezenske glasove, ki v času trepetajo kot znanilci nove dobe in prebujene zavesti, kot bi se strinjal naš nedavni stoletni slavljeneč Boris Pahor. Živa ljubezen prekriva vse človekove nedostatnosti, obupe, krivice in nerazumevanja. V tej zavesti Majda Stevanovič nehote opozarja na Jezusovo novo zapoved, ki jo je postavil pred svojim trpljenjem in smrtjo svojim prijateljem – da se ljubijo med seboj. To pa je tudi rešilna beseda za svet, preprosta formula, ki rešuje kompleksnost človekovega bivanja.

Krištof Zupet

KAZALO

Samo ljubezen še.	7
CVETJE SRCA	9
Na zemlji.	11
Jutro	12
Drugače je.	13
Slišim te.	14
Med vama.	15
Pod oknom	17
V jutro	18
V dvoje.	20
Takrat.	21
V parku	22
Saj vem.	24
Mimohod	25
Gora	26
Iz bolečine roža	27
Živeti	28
November	30
Po poti	31
Vse je tu.	32
Zima.	33
Pozneje.	34
Skozi okno	35
Čez leta	36
Na praznik	37

Zimska	38
Danes	40
Kaj ostaja	41
Trenutek	42
Radost	43
Že pride čas	45
Moje poti	46
Vse	48
Po vsem tem	49
Zarisi	50
In zdaj?	51
Življenja pot	52
Sámost	53

LETNI ČASI

Letni časi	56
Razdalje	58
Vsak dan	59
Od daleč	61
Še vedno	63
Rože	64
Na nebu	65
Ta hip	66
Vse traja	67
Poznam te	68
Ko čakam	69

Drugače je.....	70
Vsi mali klici iz globine	71
Nikoli konec.....	72
In je vse	73
II.....	75
V zavetju	77
Roža zate.....	78
Verjamem	80

DROBCI VSAKDANJOSTI

Vsakdanjosti.....	82
Ta čas	83
Potem.....	84
Pohiti	85
Neizmernosti	86
Ljubezen	88
Male ljubezni	89
Maček.....	91
Pri nas	94
Majhno in veliko.....	95
Tudi tako.....	96
Ta dar	97
Pesmi	98
Pesmi iz ljubezni.....	100
Knjigi na pot	103

Pesmi iz ljubezni

Pesmi
iz ljubezni

kar
žuborijo.

Razlivajo
se do
samotnih
src

in tiho
govorijo.

Vse temne
kote duše

napolnijo in
osvetlijo.

Naenkrat
tam noči
ni več.

Le dan,
z ljubeznijo
obdan.

ISBN 978-961-276-869-0

9 789612 768690 >

cena 15 €